

שאלתם של תלמידי הבעל שם טוב

פעם אחת שאלו התלמידים את
הבעל שם טוב הקדוש שאלה
חשובה:

"רבנו, מדוע יש אנשים פשוטים
שתפלתם מתקבלת מיד בשמים,
יותר מאנשים עשירים
וחכמים?"

הבעל שם טוב חייך ואמר:
"אסביר לכם בעזרת משל..."

הַנָּסִיךְ בְּאַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ

לְמֶלֶךְ גָּדוֹל הָיָה בֶּן
יָקָר שֶׁאֱהָב מְאֹד.

הַנָּסִיךְ חֵי בְּאַרְמוֹן
מְפָאָר, עִם שְׂפָע
שֶׁל אוֹכֵל, בְּגָדִים
יָפִים וּמִשְׁרָתִים.

אֶךְ הַנָּסִיךְ הָיָה יָרָא
שָׁמַיִם. הוּא יָדַע
שֶׁהַכֹּל מִתְּנָה מֵהֵשֶׁם.

"תּוֹדָה לָּךְ, הֵשֶׁם,
עַל כָּל הַטּוֹב שֶׁנָּתַתָּ לִּי!"

"הַשֵּׁם הַטּוֹב, תּוֹדָה עַל
הַלֶּחֶם וְעַל הַשְּׁמִיכָה שְׁלִי!"

הַרוּעָה הָעֲנִי בַּיַּעַר

הָרַחֵק בַּיַּעַר חֵי רוּעָה צֹאן עֲנִי מְאֹד.
לֹא הָיָה לוֹ כֶּסֶף אוֹ בֵּית מְפוֹאָר. הָיָה לוֹ
רַק פֶּרֶךְ לֶחֶם יְבֹשָׁה וּשְׁמִיכָה אַחַת יִשְׁנָה
שְׁחֲמָמָה אוֹתוֹ בַּלַּיְלָה.
גַּם הַרוּעָה בָּטַח בַּהֲשֵׁם בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

שְׁנֵי עוֹלָמוֹת, לֵב אֶחָד

דְּלוֹת וּפְשָׁטוֹת:
לְרוּעָה יֵשׁ רַק הַמַּעֲט שָׁלוֹ.
אֲבָל מָה שֶׁהוּא נוֹתֵן,
הוּא נוֹתֵן מִכָּל הַלֵּב.

לְפָנֵי הַשֵּׁם, כָּלָם שְׂוִים.
הוּא מְסַתֵּפֵל עַל הַכּוֹנֶה
הַכּוֹנֶה שֶׁבִּלֵּב.

עֲשֹׂר רַב: לַשָּׂרִים
לַשָּׂרִים יֵשׁ זָהָב וְכֶסֶף רַב.
הֵם נוֹתְנִים לַמֶּלֶךְ
מִתּוֹךְ הַשֹּׁפֵעַ שְׁלָהֶם.

לֵבַד בַּיַּעַר הַחֲשׁוֹךְ

יום אחד יצא הנסיך לטיול
מחוץ לארמון, ולפתע אבד
את הדרך.
הלילה ירד. היער היה חשוך,
קר ומפחד מאוד. הנסיך
שהיה רגיל למטה חמה, רעד
מקר ולא ידע מה לעשות.

**הסכנה גדולה,
אבל מי משגיח עליו?**

הפחד הופך לתפלה

"ה'שם, אֲתָהּ אֲתִי
בְּכָל מָקוֹם!
אֲנִי עֶזֶר לִי וְשִׁלַּח
לִי אֹר בַּחֲשֻׁכָּה!"

הַנְּסִיךְ יָדַע שֶׁגַּם בַּחֲשֶׁךְ הָכִי גָדוֹל, אָבִיו הַמֶּלֶךְ וְאִישׁ לֹא רוֹאֶה
אוֹתוֹ... מְלִבֵּד מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים!
הוּא עֶצֶם עֵינָיִם וְהִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל וּלְבַקֵּשׁ יְשׁוּעָה.

פְּגִישָׁה מֵהַשָּׁמַיִם

הַשֵּׁם שָׁמַע אֶת תְּפִלַּת הַנָּסִיד! מֵרְחוֹק הוּא רָאָה אֹר קָטָן מִהֶבֱהָ.
כְּשֶׁהִתְקָרַב, רָאָה אֶת הָרוּעָה הָעֹנֵי יוֹשֵׁב לִיד מְדוּרָה קְטָנָה.
הָרוּעָה הִסְתַּכֵּל עַל הַנָּסִיד וְהֵבִין שֶׁהוּא אָבוֹד עַ וְקָר לּוֹ.

זֶה לֹא קָרָה בְּמִקְרָה.
זֹהִי הַשְּׂגָחָה פְּרָטִית מֵאֵת הַשֵּׁם!

הַהִתְלַבְּטוֹת שֶׁל הָרוּעָה

הָרוּעָה רָצָה מְאוֹד לַעְזֹר לְבֶן הַמֶּלֶךְ וּלְכַבֵּד אוֹתוֹ.
אֶךְ מַה יָכוֹל עָנִי לָתֵת לְנָסִיךְ?

"אֵין לִי אֶכֶל מְלָכִים.
אֵין לִי מִטָּה
רָכָה."

"יֵשׁ לִי רַק שְׁמִיכָה
יְשָׁנָה אַחַת וּבֶגֶד
נָקִי אֶחָד..."

הָרוּעָה נָשָׂא עֵינָיו לַשָּׁמַיִם:
"הַיֵּשׁ, אֲנִי אֶתֵּן לּוֹ אֶת כָּל מַה שֵּׁיֵשׁ לִי!"

"אין לי הרבה, אך
את מה שיש לי, אני נותן
מכל הלב ובאהבה
שלמה."

נְתִינָה מְסִירַת נֶפֶשׁ
הְרוּעָה קָם, לָקַח אֶת מַעֲט הָאֵכֶל שֶׁהָיָה לוֹ, וְעָטַף
אֶת הַנְּסִיךְ בְּשִׁמְיָכָה הִיחִידָה שָׁלוֹ.
הוּא וְיֵתֵר עַל הַכֹּל כִּדִּי לְהַצִּיל אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ.

ההצלה עם אור הבקר

בבקר, כשעלתה השמש, מצאו שומרי המלך את הנסיך.
הם ראו אותו ישן לבטח ביער, כשהוא מכסה בשמיכה של הרועה העני.

"תפלותיו של הנסיך
נענו, והחסד של הרועה
הציל את חייו!"

הַחֲזָרָה לְאַרְמוֹן

הַנָּסִיד חָזַר לְאַרְמוֹן שָׁלֵם וּבָרִיא. הַמֶּלֶךְ שָׂמַח
שֶׁמָּחָה גְּדוֹלָה, וְהוֹדָה לַיהוָה עַל הַנֵּס.
הַנָּסִיד סִפֵּר לְאָבִיו עַל הָרוּעָה הָעֲנִי שֶׁנָּתַן לוֹ
אֶת הַשְּׂמִיכָה הַיְּחִידָה שְׁלוֹ בַּיָּעַר הַקָּר.

“אָדָם שְׁנוֹתָן
מִכָּל לְבוֹ וּמוֹסֵר אֶת
נַפְשׁוֹ, רָאוּי לְכָבוֹד
מִלְכִּים!”

הַכְּבוֹד לְרוּעָה הָעֲנִי

הַמֶּלֶךְ קָרָא לְרוּעָה וְהוֹשִׁיב אוֹתוֹ בַּמָּקוֹם הַכִּי מְכֻבָּד בְּאַרְמוֹן! הִרְבֵּה מֵעַל כָּל הַשָּׂרִים.
הַשָּׂרִים הָיוּ מִפְתָּעִים וְשִׂאלָה גְדוֹלָה עָלְתָה בְּלִבָּם:

"אֲנַחְנוּ מְבִיאים לַמֶּלֶךְ מַתָּנוֹת שֶׁל זָהָב וַיִּהְיוּ מֵיִם!
מִדּוּעַ הָרוּעָה הָעֲנִי הַזֶּה, שָׁנָתוֹ רַק שְׁמִיכָה יִשָּׁנָה,
וְזֶם יִשָּׁנָה, מִקֵּבֶל אֵת הַכְּבוֹד הַכִּי גְדוֹל?"

תשובת המלך לשוורים

המלך ענה לשוורים בחכמה:

"אתם עשירים. כשאתם נותנים לי מתנות, אתם נותנים לה מתנות, אתם נותנים רק מעט מתוך מה שיש לכם, מתוך השפע."

"אבל הרוצה הזה נתן לי את כל מה שהיה לו!
הוא נתן בכנות, בענוה, ומכל הלב!
ולב אמתי שזה יותר מכל זהב."

הַנִּמְשָׁל: מָה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב מְלַמֵּד אוֹתָנוּ?

הַמִּשְׁל בְּסִיפּוֹר	מִי זֶה בֹּאֶמֶת?	הַמִּשְׁמָעוֹת לַחַיִּים שְׁלָנוּ
 הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל	מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.	הַשֵּׁם הוּא אָבִינוּ מַלְכֵנוּ, וְהוּא מַחֲכֶה לְקֶשֶׁר אֶתָּנוּ.
 הַשָּׂרִים וְהַזָּהָב	אֲנָשִׁים שֶׁמִּתְפַּלְלִים מֵתוֹךְ הָרֵגֶל אוֹ גֵּאָוָה.	תְּפִלָּה יָפָה מִבַּחוּץ לֹא מִסְפִּיקָה אִם הֵלֵב רָחוּק.
 הָרוּעָה וְהַשְׂמִיכָה	יְהוּדֵי פָשׁוּט שֶׁמִּתְפַּלְל וּמוֹדֶה לַהֵשֵׁם מִכָּל הֵלֵב.	כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ מִתְפַּלְלִים בְּתַמִּימוֹת וּבְכוּנָה, הַשֵּׁם מְקַבֵּל זֹאת בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה!

הֵלֵב שְׁלָנוּ שִׁיךְ לַהֲשֵׁם!

הַשֵּׁם לֹא צָרִיךְ אֶת הַכֶּסֶף שְׁלָנוּ אוֹ
אֶת הַמָּלִים הֶכִי מַחֲמֹמֹת.
"רַחֲמָנָא לְבָא בָּעִי" – הַשֵּׁם רוֹצֶה
הֵלֵב שְׁלָנוּ!

כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ אוֹמְרִים תּוֹדָה בְּאַמֶּת,
כְּשֶׁאֲנַחֲנוּ מִתְפַּלְּלִים וּבוֹטְחִים בּוֹ,
אֲנַחֲנוּ מְאִירִים אֶת הָעוֹלָם.

חוֹשְׁבִים וּמַדְבְּרִים בַּכֶּתֶה:

1. אֵיךְ אֲנַחֲנוּ יְכוּלִים "לִתֵּת אֶת הֵלֵב" בַּתְּפִלָּה שְׁלָנוּ הַיּוֹם?
2. מָתִי אֲנַחֲנוּ יְכוּלִים לוֹמַר "תּוֹדָה לַהֲשֵׁם" עַל מַשְׁהוֹ קָטָן וּפָשׁוּט?